

Middelen en voornaamste argumenten

Volgens de Commissie staat de omstandigheid dat de overeenkomst in casu binnen de werkingssfeer valt van richtlijn 92/50/EEG van de Raad ⁽¹⁾, zoals gewijzigd bij richtlijn 97/52/EG van het Europees Parlement en de Raad ⁽²⁾, niet in de weg aan de toepassing van het in het arrest *Telaustria* ⁽³⁾ vastgestelde beginsel dat is afgeleid uit de in het Verdrag neergelegde fundamentele vrijheden en de toepassing van algemene beginselen die specifiek tot uitdrukking komen in die fundamentele vrijheden. De verplichting van lidstaten om algemene beginselen na te leven is binnen de richtlijn zelf bevestigd door artikel 3, lid 2, (zie hiervóór), dat aanbestedende diensten de algemene verplichting oplegt om alle discriminatie tussen dienstverleners te vermijden. Deze verplichting rust op de Ierse autoriteiten zowel in verband met in bijlage 1B als in bijlage 1A vermelde diensten.

De redenering van de Commissie zou de enige zijn die overeenstemt met de internemarktlogica van het Verdrag. Uit de rechtspraak van het Hof blijkt duidelijk dat de verdragsbepalingen inzake de vrijheden van vestiging en dienstverlening de lidstaten verplichtingen opleggen in verband met de plaatsing van overheidsopdrachten buiten de werkingssfeer van de richtlijnen. Dit geldt voor soorten overeenkomsten (zoals dienstconcessies) die niet specifiek onder de richtlijn vallen en ook voor soorten overeenkomsten die er wel onder vallen, maar waarvan de waarde lager is dan de drempels die in de verschillende richtlijnen zijn vastgesteld.

Daarom voert de Commissie aan dat het in tegenspraak zou zijn met de logica van de interne markt indien de lidstaten, daar waar het gemeenschapsrecht een gepast niveau van bekendmaking vereist in dergelijke situaties ook al valt de overeenkomst buiten de werkingssfeer van de richtlijnen wegens de waarde of de structuur ervan, niettemin vrij zouden zijn overeenkomsten (waarvan de waarde boven de financiële drempels valt) niet op enige wijze bekend te maken enkel en alleen omdat de ermee samenhangende diensten binnen de werkingssfeer vallen van bijlage 1B van de richtlijn.

⁽¹⁾ Richtlijn van 18 juni 1992 betreffende de coördinatie van de procedures voor het plaatsen van overheidsopdrachten voor dienstverlening (PB L 209, 24.7.1992, blz. 1).

⁽²⁾ Richtlijn van 13 oktober 1997 tot wijziging van de richtlijnen 92/50/EEG, 93/36/EEG en 93/37/EEG betreffende de coördinatie van de procedures voor het plaatsen van overheidsopdrachten voor dienstverlening, overheidsopdrachten voor leveringen respectievelijk overheidsopdrachten voor de uitvoering van werken (PB L 328, 28.11.1997, blz. 1).

⁽³⁾ Arrest van 7 december 2000, *Telaustria Verlags GmbH* (C-324/98, Jurispr. blz. I-10745).

Beroep, op 12 december 2003 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Groothertogdom Luxemburg

(Zaak C-519/03)

(2004/C 35/08)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 12 december 2003 beroep ingesteld tegen Groothertogdom

Luxemburg door Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door D. Martin als gemachtigde, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg.

De Commissie van de Europese Gemeenschappen concludeert dat het den Hove behage:

1. vast te stellen dat het Groothertogdom Luxemburg, door de artikelen 7, lid 2, en 19, alinea 5, van de wet van 12 februari 1999 houdende instelling van ouderschapsverlof en verlof om familiale redenen vast te stellen, de krachtens punt 1 van clause 2 van hoofdstuk II van de bijlage bij richtlijn 96/34/EG van de Raad van 3 juni 1996 betreffende de door de UNICE, het CEEP en het EVV gesloten raamovereenkomst inzake ouderschapsverlof ⁽¹⁾

— niet is nagekomen, voor wat betreft:

— de omzetting van moederschapsverlof in ouderschapsverlof, en

de termijn vanaf dewelke een individueel recht op ouderschapsverlof wordt toegekend.

2. het Groothertogdom Luxemburg te verwijzen in de kosten

Middelen en voornaamste argumenten

1. Moederschapsverlof heeft een totaal ander doel dan ouderschapsverlof. Bovendien bepaalt punt 1 van clause 2 van de raamovereenkomst dat het ouderschapsverlof een individueel recht is van een duur van ten minste drie maanden. De verplichte beëindiging van het ouderschapsverlof wanneer een moederschapsverlof aanvangt is dus niet verenigbaar met deze bepaling van de bijlage bij richtlijn 96/34. De vrouw wier moederschapsverlof is aangevangen gedurende haar ouderschapsverlof moet, gelet op het individueel recht op een ouderschapsverlof van ten minste drie maanden dat zij ontleent aan punt 1 van clause 2 van de raamovereenkomst, het gedeelte van haar ouderschapsverlof dat zij wegens haar moederschapsverlof niet heeft kunnen nemen, kunnen uitstellen.

2. Door te vereisen dat de kinderen zijn geboren of geadopteerd na 31 december 1998 hebben de Luxemburgse autoriteiten een niet door de richtlijn toegestane voorwaarde opgelegd.

⁽¹⁾ PB L 145 van 19.6.1996, blz. 4.

Beroep, op 28 januari 2004 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Raad van de Europese Unie

(Zaak C-27/04)

(2004/C 35/09)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 28 januari 2004 beroep ingesteld tegen Raad van de Europese Unie door Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door M. Petite, A. van Solinge en P. Aalto als gemachtigden, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg.